

Avos 5:17

אַרְבַּע מִדּוֹת בְּהוֹלְכֵי לְבַיִת הַמְדַרְשׁ. הוֹלֵךְ וְאִינוֹ עוֹשֶׂה, שֶׁכֵּר הַלִּיכָה בְּיָדוֹ. עוֹשֶׂה וְאִינוֹ הוֹלֵךְ, שֶׁכֵּר מַעֲשֶׂה בְּיָדוֹ. הוֹלֵךְ וְעוֹשֶׂה, חָסִיד. לֹא הוֹלֵךְ וְלֹא עוֹשֶׂה, רָשָׁע

Bartenura

הוֹלֵךְ וְאִינוֹ עוֹשֶׂה. הוֹלֵךְ לְבַיִת הַמְדַרְשׁ לְשִׁמְעַת וְאִינוֹ שׁוֹנֶה וְלוֹמֵד וְלֹא מְבִין עוֹשֶׂה וְאִינוֹ הוֹלֵךְ. לוֹמֵד וְשׁוֹנֶה בְּבַיִת הַמְדַרְשׁ שֶׁבְּבֵיתוֹ

Rashi

וְאִינוֹ עוֹשֶׂה. שֶׁאִינוֹ לוֹמֵד כְּלוּם אֵלּא שׁוֹמַע מֵאַחֲרָיִם עוֹשֶׂה וְאִינוֹ הוֹלֵךְ. שְׁלוֹמֵד בְּבֵיתוֹ

Menachos 99b

שֶׁאֵל בֶּן דָּמָה בֶּן אַחֲוָתוֹ שֶׁל ר' יִשְׁמַעֵאל אֵת ר' יִשְׁמַעֵאל כְּגוֹן אֲנִי שְׁלֵמַדְתִּי כָּל הַתּוֹרָה כּוֹלָה מֵהוּ לְלַמּוֹד חֲכַמַת יוֹנִית קָרָא עֲלֵיו הַמְקָרָא הַזֶּה לֹא יִמּוֹשׁ סֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה מִפִּיךָ וְהַגִּיתָ בּוֹ יוֹמָם וּלְיַלְהָא¹ צָא וּבְדוּק שַׁעָה שֶׁאִינָהּ לֹא מִן הַיּוֹם וְלֹא מִן הַלַּיְלָה וְלַמּוֹד בֵּה חֲכַמַת יוֹנִית

Rashi

צָא וּבְדוּק כּו' - דָּבָר שֶׁלֹּא יֵהָא בְּעוֹלָם

¹ לא-יִמּוֹשׁ סֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה מִפִּיךָ, וְהַגִּיתָ בּוֹ יוֹמָם וּלְיַלְהָא, לְמַעַן תִּשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת, כְּכֹל-הַכְּתוּב בּוֹ: - Yehoshua 1:8
כִּי-אֵז תִּצְלִיחַ אֶת-דְּרָכֶיךָ, וְאֵז תִּשְׁכַּח

Mishneh Torah, Hilchos Teshuva 10:1-4

אל יאמר אדם הריני עושה מצות התורה ועוסק בחכמתה כדי שאקבל כל הברכות הכתובות בה או כדי שאזכה לחיי העולם הבא, ואפרש מן העברות שהזהירה תורה מהן כדי שאנצל מן הקללות הכתובות בתורה או כדי שלא אפרת מחיי העולם הבא. אין ראוי לעבד את ה' על הדרך הזה, שהעובד על דרך זה הוא עובד מיראה ואינה מעלת הנביאים ולא מעלת החכמים. ואין עובדים ה' על דרך זה אלא עמי הארץ והנשים והקטנים שמחנכין אותן לעבד מיראה עד שתרבה דעתן ויעבדו מאהבה

העובד מאהבה עוסק בתורה ובמצות והולך בנתיבות החכמה לא מפני דבר בעולם ולא מפני יראת הרעה ולא כדי לירש הטובה אלא עושה האמת מפני שהוא אמת וסוף הטובה לבוא בגללה. ומעלה זו היא מעלה גדולה מאד ואין כל חכם זוכה לה. והיא מעלת אברהם אבינו שקראו הקדוש ברוך הוא אוהבו לפי שלא עבד אלא מאהבה. והיא המעלה שצונו בה הקדוש ברוך הוא על ידי משה שנאמר (דברים ו ה) "ואהבת את ה' אלהיך". ובזמן שיאהב אדם את ה'

אהבה הראויה מיד יעשה כל המצות מאהבה

וכיצד היא האהבה הראויה. הוא שיאהב את ה' אהבה גדולה יתרה עזה מאד עד שתהא נפשו קשורה באהבת ה' ונמצא שוגה בה תמיד כאלו חולה חלי האהבה שאין דעתו פנויה מאהבת אותה אשה והוא שוגה בה תמיד בין בשבתו בין בקומו בין בשעה שהוא אוכל ושותה. יתר מזה תהיה אהבת ה' בלב אוהביו שוגים בה תמיד כמו שצונו בכל לבבך ובכל נפשך. והוא ששלמה אמר דרך משל (שיר השירים ב ה) "כי חולת אהבה אני". וכל שיר השירים משל הוא לענין זה

אמרו חכמים הראשונים שמא תאמר הריני למד תורה בשביל שאהיה עשיר בשביל שאקרא רבי בשביל שאקבל שכר בעולם הבא. תלמוד לומר (דברים יא ג) "לאהבה את ה'". כל מה שאדם עושים לא תעשו אלא מאהבה. ועוד אמרו חכמים במצותיו חפץ מאד ולא בשכר מצותיו. וכן היו גדולי החכמים מצוים לנבונים תלמידיהם ומשכיליהם ביחוד אל תהיו בעבדים המשמשים את הרב וכו' אלא מפני שהוא הרב ראוי לשמשו כלומר עבדו מאהבה